

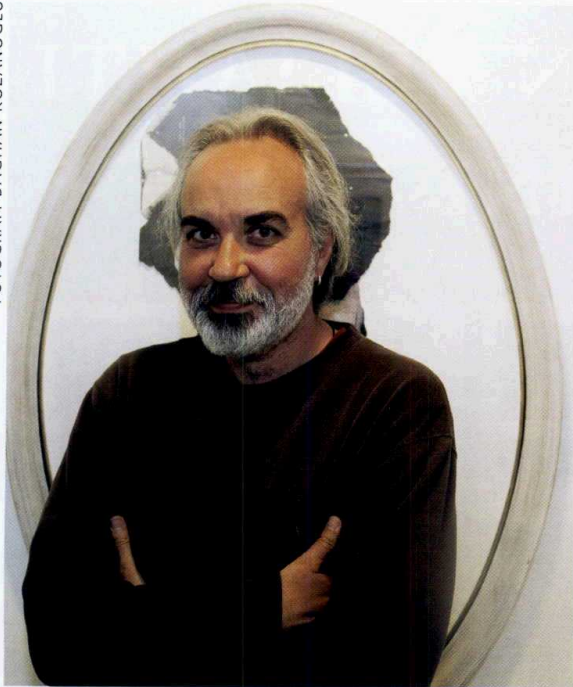
PLASTİK SANATLAR >>>

"Ev resmi yaptığımda kendi trajedilerimi hallediyorum"

Bahadır Baruter yeni sergisi "Evim, Evim Güzel Evim"de evin içindeki durumlara ve yine aile kurumuna yöneliyor.

20

FOTOĞRAF: DAĞHAN KOZANOĞLU

Baruter eserlerinde sosyal konulara odaklanıyor.

MÜJDE YAZICI

mujde.yazici@milliyet.com.tr

Mizah dergilerindeki muhteşem çizimleriyle tanıdığımız Bahadır Baruter'in üçüncü kişisel resim sergisi Galerî X-Ist'te açıldı. Baruter'in sergi başlığı: "Evim, Evim Güzel Evim"... Bir önceki sergide aile kurumuna odaklanan Baruter, bu kez yine evin içinde fakat etrafa biraz daha farklı gözlerle bakıyor.

Resim bölümünden mezun olduktan sonra hemen karikatüre mi başladınız? Yoksa bir resim geçmişiniz var mı?

Çok uzun süre mezun olamadım. Kötü öğrenciydim. 27 yaşında artık çok parasızken karikatür en güzel iş oldu. Hayatımın merkezine koymadan, söylene söylene karikatür çizdim. 25 sene sürdü.

"İstikbal" adlı tablo yanan evleri ve gelinliğe benzer giysiler içindeki çocuksu figürleri gösteriyor.

Çok da bayılarak karikatür yapmadığının altını çiziyorsunuz. Nasıl bir ilişkiniz vardı?

Bir yandan da çok mutlu oldum karikatürle. Editör oldum, yayıncı oldum, dergiler çıkardım bu sayede. Tadını en yüksek tonda aldım ama ben hep resim yapmak istedim. Müzeleri hayal ettim, galerileri hayal ettim. Resmi üç kişi görüyor ama üç dakikadan fazla duruyor önünde. Karikatürden daha fazla vakit geçiriyorlar başında. İçine girmek istiyorlar. Figürlerim insanların gözünün içine baksın istedim. Karikatürde öyle bir şey yoktur. Bunların bir dertleri var. Bir hüznüleri, bir melankolileri, acıları var. Karikatür eğlencelidir ve bana hep hafif gelir. Karikatürist gibi resim yapmıyorum ama karikatürist gibi başlıklı konsept kuruyorum. Bir kavram kapsamında tematik sergiler yapıyorum.

İlk serginiz 2007'de "Varlık Evhamı"... Kavramsal iş üretmeye

nasıl karar verdiniz? Zamanı mı gelmişti?

Hep yakınırım hayatta normalde. Karikatürden yakındığım, "Bırakacağım" dediğim bir gün Daryo (Eskanazi) aradı. "Hadi abi sen sergi yap, sen aslında ressamın," dedi. Allah Allah nereden anladı, nereden biliyor, ne hissetti anlamadım.

"Evim, Evim Güzel Evim"... Diğer sergiyle benzer bir konu. Yine evin içindesiniz.

Bir çizerin genel olarak kafasını kaldırdığında gördüğü ilk şey ev. Politik resim bile yaptığım oldu.

Aile de temelde politik bir unsur?

Ben portre çizmeyi çok seviyorum. Göz göze gelen, endişeli, korkmuş, çeşitli kadın, erkek, çocuk portrelerinin insanların gözünün içine baka baka bir tiyatro gibi ya da filminden kopmuş gibi olma-

"OTURMA GRUBUNA UYDU DİYE ALMAYIN"

Ticari bir alışveriş de var.

Satılsın istiyorum. Gitsin. Sahibine gitsin.

Peki işlerinizin birisinin 'oturma grubuna uydu' diye satılması sizi rahatsız eder mi?

Çok kötü. Korkunç, kabus. Var. Geçen gün galericimle konuşurken aramızda geçti benzer bir sohbet. Bir uzaylı gibi hissedirim öyle bir şey olursa. Bizim gibiler ortalama algıyla yüzleşmemek için 50 bin tane takla atıyor, biliyorsunuz.

Elinde yaş günü pastasıyla bir anneyi gösteren "İyi ki Doğurdum" adlı tablo.

22

"Tahammül" adlı resim mutlu aile tablosunun çarpıcı bir yorumu.

rına saplantılıyım. Bunun için hangi fırsatlar bir kadın, erkek ve çocuğu içinde barındırır? Ev, aile ve sokak mesela. Pat diye karşına çıkıp bakan hayvanlar yapacağım şimdi. Bu işin sırrı bu. Armut resmi yapıyor da olabildim. Bunun üzerine anlamlar yüklemek sahtekarlık. Filozof değilim, sosyolog değilim, şair değilim. Ressamım. Orada adam da olsa armut da olsa ressamım. Ona form olarak yaklaşmam lazım ve ben iki gözü bize bakan formları seviyorum.

Resme dönüştürmeyip karikatürün içinde kalan formlara böyle sine suratlanmış gibi anlamlar verme ihtirasım mizahta bana çok ekmek yedirdi. Uçuşan götler, pipiler, konuşan kukular. Onların hepsi "Yaşasın; masa yürüsün, gitsin." gibiydi. Böyle yaşatmaya çalıştım. Çünkü ben figür seviyorum. Sapiğim galiba. Bunun fırsatlarını değerlendirmeye çalışıyorum. Mizahta da beğenmeye

beğenmeye bunu yapmışım. Sen beğensen de beğenmesen de yaptığın şeyden oluşuyorsun. Küçümsemiş olman küçük bir detay. Aslında belki daha da iyi bir şey yapıyorsun küçümseyerek. Küçümseye küçümseye daha hızlı bir biçim yetiştiriyorsun.

Mizahi odak noktasına koyuyor musunuz? Aslında aileden bahsediyorsunuz ama bir yandan da komik tipler?

Kara mizah var. Sarkastik bir durum var. Kötüçül bir alay var. Ama çok gizli oluyor o. Tamamen mizahi değil de trajikomik bir tarafı da olabiliyor. Bu sergide kafasında çamurlar olan bir kadın var. Oradaki köpeğe de aynı çamurları yaptım. Arkasındaki lambaya da aynı çamuru yaptım. Kadının duruşu bana peygamber devesi böceğini çağrıştırdığı için aynı böcekte koydum bir tane dalın ucuna. Böyle kendi kendime alay da ediyorum

"Bir yandan da çok mutlu oldum karikatürle. Editör oldum, yayıncı oldum, dergiler çıkarttım bu sayede. Tadını en yüksek tonda aldım ama ben hep resim yapmak istedim."

meseleyi çok önemseyişimle.

İşleriniz sergilenene kadar bazı sıkı prensiplerinizi olduğunu biliyoruz.

Kesin kurallarım oluyor. Galericime son anda yollayana kadar, karım dahil hiç kimse benim işimi göremez.

Kazara, çok nadir Mine'ye (Söğüt) gösteriyorum. O da edebiyatçı olduğu için resmin ismini çok iyi buluyor. O isim bulurken bir şekilde görmesi lazım. Serginin ilk izleyicisi Mine. Bundan farklı olamaz. Ama bazen o resme bakarken bir şey söyler diye ağzını kapatmak istiyorum. Barışçı bir çiftiz ama benim kadar bir şeyi anlamamışsa gerçekten onu parçalayabilirim. Çünkü dışardan bir ses. Neticede o da başka bir annenin babanın çocuğu. Ben bilmek istemiyorum. Seven sevmeyen, anlayan anlamayan herkes hayran olsun istiyorum. "Aman ne güzel," deyip gitsinler istiyorum.

Karikatür ve resmi üretme süreciniz farklı mı?

Bambaşka. Bir sürü insan için hayatı zorlaştıracak iki önemli huyum var. Birincisi obsesifim. Bir de mükemmelliyetçiyim. Bunlar resim yapmak için mükemmel iki özellik. Ayrıntılarla uzun uzun uğraşmak için mesela. Karikatürde böyle bir durum yok. Daha hızlı ve daha atak olmak gerek. Diğeri daha zihinsel, ağdalı, uzun, haftalar aylar süren bir süreç. O nedenle birbirinden farklı.

Karikatür tek başına tatmin etmiyor olabilir mi?

Beklentilerle alakalı. Sanat biraz ölüme meydan okumak gibi içgüdüsel bir refleks ya, böyle kelebek ömürlü işler yapıp onların eskimesini seyretmektense şu anda hiç olmadığım ama bir gün olmayı çok istediğim bir düzey düşünüyorum.

"Tevekkül" adlı resim serginin dikkat çekici parçalarından.

Bahadır Baruter'in sergisindeki diğer eserleri görmek için [blipleyin](#)

Müzelerde mesela. Çok snob bir şey aslında. Herkesin içinde bir prens, bir prenses vardır ya. Bu da benim içimdeki gizli prens. Her şeyin düzgün, aristokrat olması. Trajediye eline geçirmek. Neden günbatımının resmini yapıyor? Batar, gider ve biter. Onu yapıyor, eline geçiriyor. O açığı onun oluyor, o elma onun oluyor. Benim yaptığım konular, aile, ev sosyal bir tarafı olan şeylerin resmini yaptığım zaman kendi trajedilerimi de hallediyorum. Öyle bir şey var orada. **MS**
X-ist / (0212) 291 7784 / Bitiş Tarihi: 24 Mayıs 2014